fotbal

Plenara Comitetului federal

O IMPORTANTĂ HOTĂRÎRE PRIVITOARE LA ACTIVITATEA ANTRENORILOR

Arătam ieri, în materialul informativ asupra Plenarei Comitetului federal, că punctul cel mai important, cel mai dezbătut, de pe ordinea de zi l-a constituit **Hotărîrea cu privire la îmbunătățirea activității antrenorilor echipelor divizionare și ai centrelor de copii și juniori.**

O revenire asupra acestei chestiuni ni se pare oportună, mai ales că Hotărîrea **A FOST ADOPTATĂ** cu **precizarea că în unele prevederi de detaliu ale acestui document, Biroul federal mai trebuie să intervină, aducînd** — în termen de o lună și după o largă consultare a tuturor factorilor interesați — modificările sugerate de unii membri ai Comitetului federal.

Prezentînd un referat pe această temă, tov. Ion Șiclovan, vicepreședinte al F.R.F., a arătat că din cei 1790 de antrenori aflați în evidența federației, 5 sînt antrenori federali, 61 lucrează în aparatul organizatoric, 14 activează în străinătate, 508 sînt antrenori activi la cluburi, asociații sau centre de juniori, iar **1208 nu duc nici un fel de activitate legată de această profesie.** Și aceasta în condițiile existenței a circa 2 000 de secții de fotbal afiliate la F.R.F.! Nici sub raportul acoperirii reale a procesului de instruire pe teritoriul țării, lucrurile nu stau mai bine; e suficient să arătăm că în București sînt 537 de antrenori, în timp ce în județul Vîlcea sînt 7, în Tulcea 2, iar în Botoșani numai unul! Colegiile județene de antrenori lucrează slab; mai mult chiar, în 22 de județe activitatea colegiilor locale este — practic — inexistentă.

Cazurile de **instabilitate**, cele de **promovări spectaculoase dar nefondate** (de la calitatea de jucător, direct la aceea de antrenor principal sau secund de Divizia A), de **eludare a muncii de calificare, de pregătire neunitară** sau de **slabă activitate profesională, de abateri de la disciplină** (tocmai din partea celor care ar trebui să fie un exemplu), de **numire a unor antrenori cu ultima categorie de clasificare la cîrma unor formații divizionare A**, de **rămînere în urmă** — a unor antrenori „cu nume" — **față de noutățile metodice**, toate acestea sînt suficiente pentru a justifica reglementările a căror necesitate se făcea acut resimțită.

Despre ce este vorba, în fond? Începînd cu acest an, antrenorii vor fi împărțiți în următoarele grupe:

GRUPA ANTRENORI FEDERALI; GRUPA A (antrenori principali de Divizia A); **GRUPA B** (antrenori de Divizia B, antrenori secunzi de „A" și antrenori la centrele de copii și juniori); **GRUPA C** (antrenori de Divizia C).

Pentru atestarea în fiecare din aceste grupe, Hotărîrea impune criterii cumulative de: **categorie de clasificare** (de exemplu: pentru antrenori federali, categoria I; pentru antrenori de grupa A, categoria I sau a II-a, etc); de **lucru efectiv la diverse eșaloane divizionare** și — în fine — **de absolvire a cursurilor centrale de perfecționare.**

După cum se vede, aceste grupe nou create **nu modifică regulile de clasificare** (dimpotrivă chiar, pornesc de la ele!) ele nefăcînd altceva, în fond, decît **să precizeze categoriile de funcții pe care un antrenor le poate ocupa în raport cu nivelul său profesional, cu stagiul său în activitatea practică și cu participarea la cursurile de recilelare prezente, de altfel, în toate sectoarele vieții noastre economice și sociale.** Ideea de bază care a stat deci la baza acestei reglementări este aceea că **NU SE POATE CONFERI DREPTUL DE A LUCRA ÎN VÎRFUL PIRAMIDEI VALORICE A FOTBALULUI NOSTRU, DECÎT ACELOR CADRE TEHNICE CARE ÎNDEPLINESC ANUMITE CONDIȚII CERTE, CARE LE PROBEAZĂ CAPACITATEA PROFESIONALĂ.**

O dată alcătuite aceste grupe (care, într-un fel, sînt similare loturilor pe divizii alcătuite în cazul arbitrilor), se vor da publicității **listele de disponibilități** pentru fiecare grupă iar **cluburile nu vor putea contacta (și angaja) decît antrenori din grupa care corespunde eșalonului divizionar în care ele activează.** Este o modalitate de lucru pe care o apreciem pozitiv, pentru că ea vine să curme unele practici (nu de largă întindere, dar — cert — existente) în care angajarea antrenorilor devenea adesea o „tîrguială" ascunsă, guvernată de principii nu din cele mai aproape de etica sportivă.

Nu intrăm în amănuntele fiecărui paragraf al hotcrîrii, care — de altfel — va fi dată integral publicității. Reținem însă faptul că unii din membrii Comitetului federal au făcut sugestii privind: **durata încheierii contractelor** între club și antrenor (prevăzută la 3 ani), introducerea unor **contracte provizorii** pe 1 an, în cazul antrenorilor noi, introducerea **rezultatului practic al muncii** printre criteriile de atestare în grupă etc.

În orice caz, Hotărîrea a fost adoptată în **TOATE DOMENIILE DE FOND** (împărțire pe grupe; modalități de angajare și funcționare, în scopul stabilității în muncă tehnică; organizarea cursurilor de reciclare), rămînînd să mai fie precizate — cum spuneam — doar unele elemente de detalii (durată, termene).

În îmbunătățirea activității antrenorilor de fotbal din țara noastră, această reglementare adoptată de Comitetul federal este chemată să joace un rol important. Pentru că ea pune capăt arbitrarului promovează capacitățile tehnice reale și stimulează continua ridicare a nivelului profesional al antrenorului.

Radu URZICEANU

PROGRESUL BUCUREȘTI — SPARTAC VARNA 3-3 (1-2)

Pe stadionul Energia din Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej în prezența a peste 2000 de spectatori, a avut loc meciul amical internațional dintre formațiile **Progresul București** și **Spartac Varna.** Jocul a plăcut, iar scorul de egalitate reflectă echilibrul de forțe ce a existat între cele două formații.

GH. GRUNZU, coresp.

FARUL CONSTANȚA A JUCAT LA BUȘTENI

Formația **Farul Constanța**, a susținut duminică la Bușteni, un meci de verificare cu divizionara C, Caraimanul din localitate. Jocul, destul de interesant, s-a încheiat cu victoria constănțenilor: 3—1 (1—1). Scorul a fost deschis de Stroe, de la localnici, în min. 20, apoi Antonescu a egalat cu 10 minute mai tîrziu. Tănase (min. 64) și I. Constantinescu (min. 72) au majorat numărul golurilor înscrise de constănțeni.

V. ZBARCEA — coresp.

MULȚUMESC, DINULE!

Am auzit în ultimele zile, cu putere de obsesie, că noi n-am cîștigat niciodată un meci în compania echipei Ungariei. Sînt uimit de această afirmație. Eu nu-mi aduc aminte ca NOI să fi jucat vreodată împotriva «naționalei» ungare. Nu văd, deci, cum am fi putut pierde".

Aceste cuvinte au fost rostite de Cornel Dinu, acum o săptămînă. Și mi-au rămas în minte ca șutul lui Gento în partida cu Dinamo sau ca „trasorul" lui Pele, pe Jalisco, la poarta lui Viktor.

De ce a ales Cornel Dinu, dintre atîtea și atîtea variante posibile, tocmai această frază, care ar putea trece drept gestul unui frondeur?

În primul rînd, el a ales-o pentru simplul fapt că la data ultimului joc România — Ungaria (1958) avea 10 ani.

Bineînțeles că Dinu n-a vorbit exclusiv în numele său. El știe foarte bine că Dumitru avea în ziua acelui meci de pomină doar 8 ani. Pînă și „bătrînul" Dobrin, în ciuda formidabilei sale precocități, nu avea încă ghete de fotbal la ora meciului din '58, el limitîndu-se doar la nesfîrșitele sale slalomuri tip Schranz, printre copacii de pe Maracana... Triviților.

Aceste cuvinte de tip gordian mi se par foarte firești în gura celui mai temerar fotbalist român. Ele sînt, dacă vreți, o directă la adresa scepticismului.

Dinu cunoaște bine evoluția din ultimii ani a diferitelor curente sceptice care au minat fotbalul românesc. El a ascultat, vrînd-nevrînd, bocetele care au însoțit echipa noastră după Lisabona. El a traversat Tamisa cu urechile astupate, pentru a nu auzi diatribele care au urmat meciului cu Standard Liège. El a strîns pumnii, pe aeroportul Otopeni, pentru a-și ascunde reacția în fața unor zîmbete de compătimire care însoțeau avionul decolînd spre Guadalajara sau spre Cardiff.

Dinu l-a petrecut pe Nelu Nunweiller în ziua în care acesta a plecat la Istanbul. Cei mai mulți dintre noi vedeam în Nelu un elefant murind pe malul „cornului de aur". Dar Nelu a revenit cu un tricou de campion.

Dinu a ascultat răbdător ironiile celor care vedeau în Pîrcălab și Voinea — în numele scepticismului de rigoare — două rezerve permanente pe banca stadionului Jean Bouin din Nimes. Dar tot el a citit, cu entuziasm, acum cîteva zile, declarația lui Kader Firoud, după victoria lui Nîmes, la Angouleme (3—0): „Românii mei merg excelent și reprezintă un pericol permanent pentru porțile adverse".

Pentru aceste cuvinte foarte bine găsite, îți mulțumesc, Dinule! Tu știi bine că cel mai puternic adversar al nostru în meciurile cu Ungaria ar fi prelungirea acestei stări de scepticism. Și tu mai știi, la fel de bine, că meciul acela, din 1958, a fost, de fapt, o victorie.

Mulțumesc, Dinule!

Ioan CHIRILĂ

P.S. Citesc în „France Foot-ball" declarația lui **Angelo Niculescu, făcută revistei franceze, la aflarea tragerii la sorți:** „Aș fi preferat să jucăm cu Anglia... Trebuie să mărturisesc însă că doresc de multă vreme să întîlnim Ungaria, pentru a dovedi progresul și maturitatea echipei noastre. Vom juca primul meci la Budapesta. Cu atît mai bine".

Dinu a fost și este jucătorul visat de antrenorul „tricolorilor"...

I. Ch.

SĂTMĂREANU II — UNUL DIN CEI PATRU OAMENI AI „NOULUI VAL"

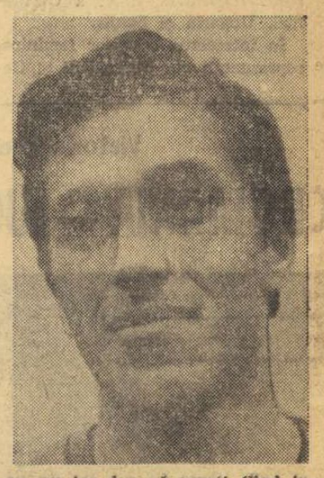

După un singur sezon în divizia A, Alexandru Sătmăreanu, sau Sătmăreanu II, cum e cunoscut în lumea fotbalului, a fost chemat împreună cu studenții clujeni Ștefan, Crețu, Uifăleanu la lotul național, pentru turneul de iarnă. Salt neașteptat de rapid și de spectaculos, fie numai și ca față de experiment. Salt neașteptat chiar și pentru Sătmăreanu II...

— Am citit de două ori gazeta, în ziua cînd am aflat în „Sportul" în lotul național. Am citit pentru că nu-mi venea să cred...

— N-ai visat niciodată lotul național?

— De visat am visat eu, cine nu visează?! Dar mă gîndeam că, dacă voi munci ca lumea, poate abia peste doi ani am să fiu chemat la „lotul mare". De altfel, cred că antrenorul Angelo Niculescu s-a gîndit să mă încerce, să vadă ce pot, iar dacă într-adevăr sînt în stare de ceva, dacă voi corespunde, atunci să mă oprească în lot și să mă rodeze pentru un debut care se va petrece mai tîrziu.

— De ce crezi că acest debut se va petrece mai tîrziu?

— Pentru că vreau să fiu realist. Și orice om realist va recunoaște un lucru: cei doi fundași centrali ai naționalei, Lupescu și Dinu, au jucat și joacă foarte bine, ceea ce înseamnă că e foarte greu să iei, curînd, locul cuiva.

— Vorbind și de Lupescu și de Dinu, să înțeleg că îți convine oricare din cele două posturi de fundaș central?

— Am jucat „central" și pe stînga și pe dreapta. Dacă se va pune, însă, problema să debutez în națională, atunci cred că pe partea dreaptă îmi pot face intrarea. Deoarece Lupescu, în excelentă formă sportivă în ultimii trei ani, nu va mai rezista la infinit... E o lege firească a vieții. De asta cred eu că nea Angelo se gîndește la un rodaj.

— Fii sincer, cînd ai venit, în vară, de la Crișul, nu ți-a fost teamă că nu vei prinde echipa la Dinamo, că vei aștepta destul de mult pe banca rezervelor?

— Dacă îmi era teamă, nu mai veneam. Eram conștient de pretențiile diviziei A, mai ales într-o echipă ca Dinamo, dar toate acestea m-au stimulat, m-au ambiționat.

— Crezi că numai ambiția te-a ajutat să joci 14 etape (cu Crișul n-ai vrut tu!) în campionat și să debutezi în Cupa campionilor europeni?

— Dacă aș crede așa ceva, ar însemna să fiu un îngîmfat, să nu recunosc, din orgoliu, că integrarea unui jucător din divizia B în divizia A depinde de foarte mulți factori. Depinde de seriozitatea noului venit, de felul în care e primit în noul mediu (eu am fost primit foarte bine, fiind ajutat să mă acomodez repede), de șansă...

— Care a fost șansa ta?

— Șansa mea cea mare s-a numit antrenorul Nicușor, care a avut multă încredere în mine, și Nunweiller III, omul lîngă care am învățat foarte multe și voi mai învăța, sînt sigur cel puțin tot atîtea.

— După primul tău sezon bucureștean, crezi că mulțumirile întrec instatisfacțiile, sau invers?

— Acum să vorbim mai bine de insatisfacții, pentru ca în viitor să vorbim mai mult de mulțumiri. Mă nemulțumește, în primul rînd, locul echipei în clasament. Apoi, mai am mult de lucrat în direcția vitezei, a execuțiilor tehnice, a cizelării jocului meu.

— Sătmăreanu II, se spune că ești un jucător dur. Ce crezi? Dar cît se poate de sincer!

— Nu sînt un jucător dur! Se exagerează! Adevărul e că eu joc în forță, că am gabarit mare, iar la noi foarte mulți atacanți sînt firavi. Și la contactul cu mine se dezechilibrează. Lumea, care, de regulă, ține cu cel mai... mic, mă fluieră, arbitrul e influențat și el, mai sînt influențați și unii cronicari, și de aici o întreagă atmosferă. Dar eu nu joc dur, vă repet! Cînd intru, intru la minge, niciodată cu intenția de a faulta. Joc în forță. Ați văzut pe Feyenoord cum a jucat. În forță, angajament fizic total... Dacă echipele noastre ar juca așa, atunci eu n-aș mai fi atît de mult condamnat. Ceea ce nu mă oprește, însă, să reafirm că trebuie să-mi cizelez jocul. Îmi trebuie mai mult calm, mai multă finețe în execuție. Faptul că am fost chemat la lotul național mă obligă să muncesc de două ori mai mult ca pînă acum, în toate direcțiile, și să greșesc de două ori mai puțin. Pentru că nu vreau să scap această ocazie, oferită cu doi ani mai devreme decît visam eu.

...Sătămăreanu II, unul din cei patru oameni ai noului val din acest an n-a împlinit încă 20 de ani. Îi va împlini în martie, după ce se va întoarce cu lotul național din turneul de peste Ocean...

Mircea M. IONESCU

AMBIȚIILE JUCĂTORILOR TÎRGOVIȘTENI

De cîteva zile, fotbaliștii de la Metalul Tîrgoviște au pus stăpînire pe locurile din jurul modernului hotel „Ciucaș", din pitoreasca stațiune montană Tușnad-Băi. Oamenii aflați aici la odihnă îi văd cotidian pe jucătorii din Tîrgoviște făcînd curse, escaladînd pante sau exersînd diferite teme din programul de pregătire. În timp ce băieții antrenorului Nicolae Tătaru, aflat în aceste zile peste hotare, lucrau cu multă poftă sub conducerea secundului Eugen Popescu, am înfiripat o discuție cu el.

— După comportarea avută astă-toamnă, am sentimentul că echipa noastră e mai puternică decît altele. Numai conjunctura nefavorabilă de la începutul campionatului, cînd am pierdut totuși un meci cîștigat pe teren cu 3—1, ne-a tăiat elanul, dar ne-am recăpătat rapid încrederea. La ora actuală ne aflăm pe locul 5 în clasament, în urma Sportului studențesc, S. N. Oltenița, Progresul București și Politehnica Galați (la egalitate de puncte cu ultimele două formații). Cei din jurul echipei noastre consideră că cele 6 puncte care ne despart de lideră nu constituie un handicap de nerecuperat, pentru că tinerii I. Stăncescu, Gh. Dumitru, B. Grigore, M. Tepeluș și ceilalți au dovedit o mare capacitate de luptă și de realizare.

— Medicul Gh. Untea ce părere are?

— Toți băieții sînt sănătoși tun. Le-am indicat un volum de antrenament în continuă creștere. După fiecare ședință de pregătire, pulsul jucătorilor este bun, examenele medicale arată că ei au resurse pentru îndeplinirea obiectivelor propuse în primăvară.

Interlocutorii ne-au anunțat apoi noutățile din lotul metalurgiștilor, indicînd numele portarului **Gh. Ilinca**, ale lui **Dumitru Economu** și **Ion Vintilă**, jucători care inspiră multă încredere conducerii tehnice. Primele antrenamente au ca scop îmbunătățirea pregătirii fizice generale, cultivîndu-se în același timp și elementele tehnice prin jocuri pe teren redus. Se va trece treptat-treptat la un program susținut de pregătire tehnică, tactică și de omogenizare, primul meci de verificare fiind planificat la 9 februarie cu F. C. Argeș.

„Ora pregătirilor" — SECVENȚĂ PETROLUL...

(Urmare din pag. 1)

cea Dridea, plecat în schimb de experiență în R.F.G.), s-au lansat într-o primă cursă de 5 000 de metri. **Cringașu, Bădin, Mihai Ionescu, Nae Ionescu, Moraru, Gruber, Dincuță, Grozea** și mai tinerii lor colegi **Adrian Mînăstire, Iordache, Cozărec, Dobre, Doru Nicolae** și **Rădulescu** — am dat doar o parte din nume — încercau să țină pas cu „capul de coloană" (luhasz), care mai tîrziu avea să fie acuzat că a tras prea tare. O spuneau, desigur, cei ce încă n-au înțeles că perioada aceasta poate fi un adevărat suport de pe care Petrolul poate pleca în evadarea din subsolul clasamentului. Au urmat apoi etape de 1 000—1 500 metri, pînă la consumarea „porției zilei", pe care antrenorul Ilie Oană o și bifase dinainte ca și realizată. Și anticiparea sa n-a fost o... aventură. **„Cine nu rezistă aici, la Sinaia, nu poate prinde echipa".** O știe toată lumea, așa că rabaturi în program nu se pot face. Petroliștii parcurg zi de zi kilometri întregi. Asta, pînă în prînz, căci după amiază sînt luate în primire micile haltere și corzile, ustensilele aduse de acasă pentru dezvoltarea forței.

Și cînd planul, pe care antrenorul Ilie Oană ne-a invitat să-l consultăm, va fi realizat sută la sută, Petrolul va trece la jocuri. Chiar în această săptămînă. Joi va întîlni pe Carpați Sinaia, sîmbătă, probabil, va juca cu Farul, la Ploiești. Nu, nu e prea devreme. Nu e vorba de nici o grabă. Petrolul, care un tur întreg n-a găsit formula ideală de echipă, are nevoie de jocuri-școală pentru omogenizare. Tinerii, în care conducerea tehnică își pune atîtea speranțe, trebuie să se integreze organic în ansamblul formației. A venit timpul. O integrare în cadrul ideii de joc, desigur. Pentru că moral, sufletește, nu sînt... probleme. Cei tineri se simt aici de parcă sînt de cînd lumea împreună cu cei mai vechi. De pildă, acest Doru Nicolae, venit de curînd de la „onoare", din campionatul Capitalei. Băieții îl iubesc, l-au luat aproape de ei. Probabil s-a înțeles necesitatea coeziunii sufletești, factor important în bătălia care va urma.

Ce va fi în retur? Nimeni nu spune vorbe mari. Dar toată „tabăra" petrolistă e conștientă că va fi greu. Întrecere dîrză, nu glumă, pentru depărtarea de zona aceea care... miroase a retrogradare.

★

O grupă de „mînji" și „speranțe" petroliste, cu **Taporea**, cu cei doi componenți ai lotului U.E.F.A. — **Angelescu** și **Istrătescu** — și niște necunoscuți (deocamdată), frații Crăciun, Bizinichi, a rămas la Ploiești, unde băieții își împart timpul între școală sau facultate și... antrenamentele conduse de Gheorghe Pahonțu.

Pe două fronturi, Petrolul trăiește în aceste zile febra pregătirilor de care se leagă atîtea și atîtea speranțe. Că se vor împlini sau nu, vom vedea. Totul depinde de acești jucători, care s-au angajat să dobîndească reabilitarea. Toți sînt conștienți că poartă tricouri ale căror culori le-au apărat nume prestigioase ale fotbalului nostru, și aceasta implică o răspundere și mai mare.

N. R. Sîmbătă, antrenorul Ilie Oană ne-a anunțat că medicul și masorul echipei petroliste se află, împreună cu lotul, la Sinaia. Așadar, și sub acest aspect, fotbaliștii ploieșteni au asigurate condițiile unei bune pregătiri.

500 DE CANDIDAȚI LA EXAMENUL DE ARBITRI DE CATEGORIA I

Plenara de ieri a Colegiului central al arbitrilor

Ieri dimineață, Colegiul central al arbitrilor s-a întrunit, în formație plenară, sub președinția tov. **Andrei Rădulescu**, pentru a lua în discuție o serie de probleme din activitatea de arbitraj. La această ședință au participat și tov. **Mircea Angelescu**, președintele Federației române de fotbal, **Ion Balaș**, vicepreședinte și **Florea Tănăsescu**, secretar general.

După ce a fost analizat arbitrajul din prima parte a campionatului, au fost luate în discuție o serie de probleme tehnice și organizatorice, privind viitoarea activitate de arbitraj. S-a hotărît, astfel, alcătuirea unui regulament de clasificare a arbitrilor din lotul A, în așa fel încît la sfîrșitul campionatului să fie acordat, în baza celor mai juste criterii, titlul de CEL MAI BUN ARBITRU.

Au fost stabilite măsurile organizatorice necesare pentru examenul de arbitru de categoria I, la care se vor prezenta, în luna februarie, circa 500 de candidați.

Colegiul central al arbitrilor a mai examinat problema baremurilor, a prezenței arbitrilor români la meciurile internaționale etc.

CAMPIONI ABSOLUȚI — ATLEȚII DINAMOVIȘTI

(Urmare din pag. 1)

nului 1971 — să reținem recordul de... recorduri realizat de foarte tînărul mărșăluitor **Iulian Călineață.** Are 15 ani și în 1971 a stabilit... 15 recorduri în probele de 3 000 la 10 km marș!

Cum spuneam, însă, cu siguranță că au fost și multe alte momente care se cereau consemnate.

PARTEA A DOUA (mai puțin strălucitoare) A BILANȚULUI

Ne-am exprimat, fără rezerve, prețuirea pentru victoriile categorice obținute de reprezentanții clubului Dinamo în activitatea atletică internă a anului trecut. Este, însă, absolut necesar — **mai ales avînd în vedere potențialul uman, tehnic, organizatoric și material al acestui club** — să încercăm și o evaluare a contribuției adusă de sportivii dinamoviști la îndeplinirea obiectivelor și la reprezentarea de prestigiu a atletismului românesc la principalele competiții internaționale.

Tot cifrele ne călăuzesc prin labirintul de probe, de suișuri și coborîșuri pe care le urmărim din tribună, fără a le înțelege întotdeauna, ca acum, cînd se poate judeca „la rece" și cînd ambițiile au îndepărtat clipele de profundă amărăciune, sau de fragile justificări.

Întîlnim, din capul locului, un decalaj valoric evident, CAMPIONII ABSOLUȚI AI ATLETISMULUI NAȚIONAL N-AU REUȘIT — în ciuda unor rezultate (prea puține, însă) excelente — SĂ SE IMPUNĂ ȘI PE PLAN INTERNAȚIONAL, într-un clasament al medaliilor și punctelor Dinamo ocupînd doar locul III, după cluburile **Steaua** și **Rapid**! În bilanțul mondial al anului (primii 25 la fiecare probă) nu întîlnim decît numele argentinei Menis — clasată pe locul 6.

Cum se explică această diferență între rezultatele obținute în competițiile interne și cele realizate în marile concursuri internaționale ale sezonului trecut?

Sîntem tentați, ca întotdeauna, să căutăm primele cauze în procesul de pregătire îndeosebi în munca antrenorilor. Le cunoaștem, însă, foarte bine competența și pasiunea. Spunem acestea, gîndindu-ne, în primul rînd, la **Al. Stoenescu** — de 24 de ani „sufletul" acestei secții — dar și la ceilalți tehnicieni, nu o dată elogiați pentru rezultate remarcabile și contribuții importante la dezvoltarea atletismului nostru. Dar, au fost, oare, valorificate la maximum calitățile acestor antrenori, condițiile pe care le au asigurate (printre altele, o bază sportivă excelentă, situată în plin centrul Bucureștiului, ceea ce înseamnă foarte mult...)? Credem că nu. Mai ales dacă avem în vedere probele de semifond și fond, în care se așteaptă de la antrenorii **Mihai Tintorescu** și **Zoltan Vamoș** — două nume înscrise, cu cîțiva ani în urmă, la cotele valorice maxime ale atletismului nostru — să pregătească acei performeri de nivel internațional, european și olimpic de care ducem lipsă de atîta vreme. Știm că nu este ușor, îndeosebi la astfel de probe, dar ce anume este facil în atletism?

Altele ni se par, însă, a fi PRINCIPALELE EXPLICAȚII ALE DECALAJULUI de care aminteam și — din păcate — ele au implicații mai largi, cu destul de puține porți de ieșire.

PLUTONUL CELOR TREI...

Dacă ne referim strict la performanțele de nivel internațional, credem că trebuie pornit de la realitatea că atît la **Dinamo**, cît și la **Steaua, Rapid** sau **C.A.U.**, valoarea acestora este determinată de foarte mulți ani de prezența și evoluția a cîte doi-trei atleți fruntași.

Acum discutăm despre Dinamo...

Secția clubului din Ștefan cel Mare cuprinde 80 de seniori, dar în lupta pentru afirmarea internațională (înțelegem prin aceasta obținerea unor rezultate de prestigiu) Dinamo conta în mod normal doar pe plutonul „de vîrf", compus din **Argentina Menis, Mihaela Peneș** și **Leonida Caraiosifoglu.** După cum se știe, Argentina Menis a confirmat integral așteptările. Pentru Mihaela Peneș, însă, 1971 a fost — după accidentarea sa — un an de tranziție, marcat de o îmbucurătoare revenire de formă, dar — obiectiv — fără succesele de altădată. Cu Leonida Caraiosifoglu lucrurile s-au petrecut așa cum... nu a dorit nici el, nici antrenorul lui. Animat de bune intenții — creșterea rapidă a performanțelor — Caraiosifoglu a forțat excesiv pregătirea și rezultatul a fost o pauză de aproape șase luni!

Rămasă astfel singură, Argentina Menis n-a putut face mai mult... Poate, dacă plutonul era complet!

PERSPECTIVE INTERNAȚIONALE ȘI — DE CE NU? — OLIMPICE

Am subliniat șansele olimpice ale atleților Argentina Menis și Mihaela Peneș. Ce se așteaptă, însă, de la ceilalți componenți ai clubului care au cucerit titlul de campioni absoluți ai atletismului nostru pe anul 1971?

Pornim de la concluzia că, în general, s-a realizat o creștere valorică la această secție, unii dintre atleții dinamoviști — **Dinu Pîștalu, Elena Vintilă, Adrian Gagea,** dar și alții, realizînd recorduri sau performanțe exprimînd un progres evident.

Anul olimpic înseamnă la autodepășire și aceasta este accesibilă multor atleți dinamoviști, chiar dacă unii dintre ei nu vor îndeplini normele pentru J. O. de la München. Nu numai noi, ci și federația de specialitate, alți tehnicieni, estimează posibilitatea unor salturi valorice care ar ridica foarte mult stacheta atletismului românesc. Se apreciază — astfel că **Elena Vintilă ar putea sări peste 6,50 m, că mărșăluitorii au reale șanse pentru îndeplinirea normei olimpice (4 h 22:00 pe 50 km), că Gheorghe Dulgheru ar putea cobori la 20,7 pe 200 m, iar Șerban Ioan (din acest an la Dinamo) urca la 2,20 m, că Dinu Pîștalu are rezerve pentru acel 5,20 m cît reprezintă norma olimpică.**

Evident, sînt de așteptat performanțe îmbunătățite și de la alți atleți, care au acumulat, în ultimul timp, suficiente posibilități de afirmare: **Nicolae Nicolae, Vasile Paul, Ștefania Lesenciuc, Vasile Dumitrescu, Nicolae Mustață...**

Pentru că — să nu uităm — a început și noul sezon competițional al atletismului internațional.

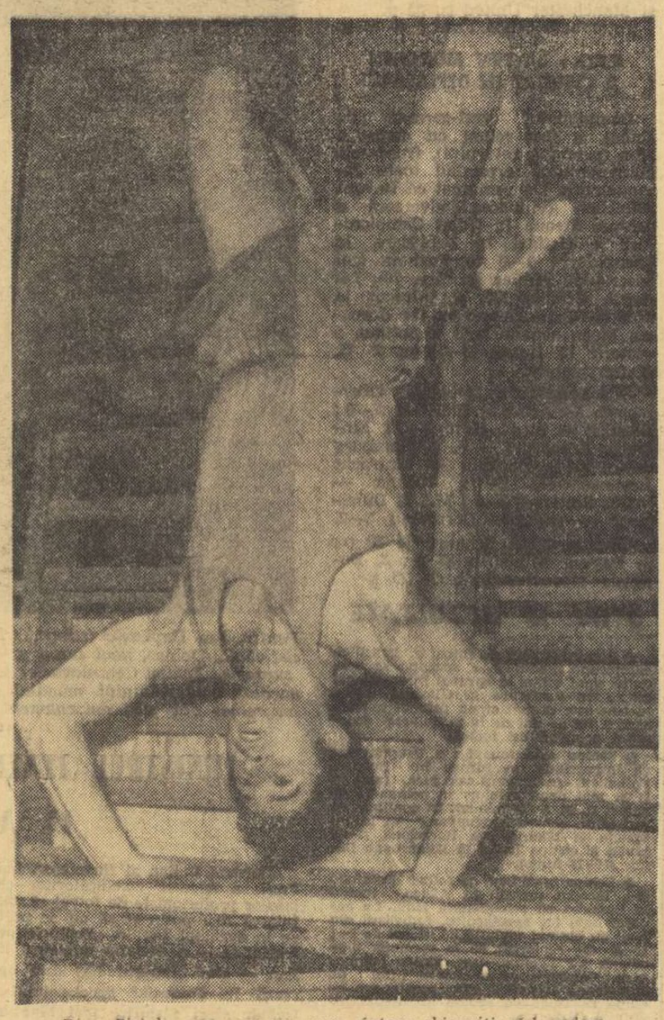

Dinu Pîștalu, așa cum nu prea sîntem obișnuiți să-l vedem...
Foto: V. BAGEAC

ÎN TURNEUL DIN BRAZILIA

STEAUA A SUFERIT O SEVERĂ ÎNFRÎNGERE: 0-7 CU PALMEIRAS!

SAO PAULO, 23 (prin telefon). Sîmbătă, pe stadionul Palmeiras din localitate, Steaua a întîlnit, în al doilea meci susținut în Brazilia, cunoscuta formație Palmeiras, în fața căreia a suferit o grea înfrîngere cu scorul de 0—7 (0—3).

Oaspeții au avut o evoluție sub orice critică, aș putea spune, catastrofală. Palmeiras și-a continuat drumul ascendent. După ce săptămîna trecută a învins cu 4—0 pe Santos și cu 3—0 pe Zelesnicear, Palmeiras a repurtat de data aceasta o victorie la un scor neașteptat. Succesul gazdelor se datorește evoluției foarte bune a liniei de atac, dar, nu-i mai puțin adevărat, Steaua a dat o replică surprinzător de slabă. Din punct de vedere fizic, bucureștenii au dovedit o pregătire suficientă. Sub aspect tehnic, însă, ei au decepționat, îndeosebi la pasele lungi. Românii au fost, de fiecare dată, „bătuți" la mingile pe sus și la capitolul ofensiv. Echipa bucureșteană a dovedit lipsă de coeziune între compartimente. Ea a manifestat o adevărată debandadă pe teren, care a culminat cu autogolurile lui Smarandache și Cristache. (Golurile au fost marcate de **Smarandache** (min. 4, în propria poartă), **Cesar** (min. 16), **Nei** (min. 40), **Fedatu** (min. 50 și 83), la ultimul gol o contribuție deosebită avînd și fundașul Cristache, **Leivinha** (min. 85) și **Cristache** (min. 90, din nou autogol).

Partida de pe stadionul Palmeiras desfășurată pe un timp ploios — a fost urmărită de 2 500 de spectatori, printre care s-a aflat și antrenorul echipei Ungariei, Ilovzski, care a venit să-i urmărească la lucru (n.n. ce lucru) pe Sătmăreanu și Tătaru.

Azi (n.r. duminică) Steaua va juca la Rio de Janeiro cu Vasco da Gama. În vederea continuării turneului fotbaliștilor români în Brazilia, se duc tratative pentru încă patru meciuri, cu America, cu formația din orășelul San Pedro, cu Curitiba și cu Guarani, din Campinas.

Arbitrul Nilson Cartosu Bilila a condus următoarele formații:

PALMEIRAS: Leon — Zecca, Perera, Polaco, Celsin, Dudu (min. 46 **Alfredu**), **Ademir, Edu, Leivinha, Cesar, Nei** (min. 46 **Fedatu**).

STEAUA: Haidu (min. 46 **Coman**) **— Sătmăreanu, Smarandache, Negrea, Cristache, Vigu, Ștefănescu, Pantea** (min. 46 **Acienci**), **Tătaru, Năstase, Marcu.**

Pedro VILLA

În „Cupa speranțelor" la mini-fotbal

SPECTACOL ATRACTIV

Iubitorii fotbalului din Capitală au avut posibilitatea să urmărească timp de două zile (sîmbătă și duminică), în sala din șos. Ștefan cel Mare, o interesantă competiție de mini-fotbal, organizată de clubul Dinamo, dotată cu „Cupa speranțelor". La startul acestei competiții s-au aliniat patru formații bucureștene: două divizionare C — Electronica și Tehnometal — și echipele de tineret Dinamo și Steaua. Jocurile au fost în general atractive. Iată, pe scurt, filmul întîlnirii: **Steaua** (tineret) **— Electronica** (7—2 (2—1). Jocul a fost în general la discreția steliștilor în care Iordănescu a făcut deliciul publicului. Autorii punctelor: Iordănescu 3, Răducanu 2, Șumulanschi și Pîslaru, pentru învingători, respectiv, Marin și Nichifor. **Dinamo** (tineret) **— Tehnometal** 6—2 (2—1). Cadeții dinamoviști avînd în trio-ul Popescu (2) — Roșu (2) — Bataliu (2), trei buni realizatori, au obținut o victorie comodă. Pentru învinși au marcat Mitroi și Vanea. Pentru locurile 3—4: **Electronica — Tehnometal** 6—3 (3—1). Meci cu mult angajament fizic, în forță, fără prea multă tehnică. Autorii golurilor: Ionescu (2), Nicolau (3), Ciuleanu și Udroiacă pentru învingători, respectiv Bogdan, Șerban și Vanea, pentru învinși.

Pentru locurile 1—2: **Steaua** (tineret) **— Dinamo** (tineret) 3—0 (1—0). Finala competiției a opus două bune echipe de cadeți și la capătul unui frumos spectacol fotbalistic, în care din nou a ieșit în evidență excelent jucător care este Iordănescu, victoria a revenit pe merit echipei Steaua (antrenor Emerich Jenei) cu un scor de forfait (3—0) prin punctele înscrise de Pîslaru, Iovănescu și Micloș.

AUREL PAPADIE